सर्गः २ सेयं स्वदेहार्पणनिष्क्रयेण न्याय्या मया मोचयितुं भवत्तः । न पारणा स्यादिफला तवैवं भवेदलुप्तश्च मुनेः क्रियार्थः ॥ ५५ ॥ भवानपीदं परवान वेति महान् प्रयत्नस्तव देवदारौ । स्थातुं नियोक्तुर्नहि शक्यमग्रे विनाश्य रक्ष्यं स्वयमक्षतेन ॥ ५६ ॥ किमप्यहिंस्यस्तव चेन्मतोऽहं यशःशरीरे भव मे दयालुः । एकान्तविध्वंसिषु मद्विधानां पिण्डेष्वनास्था खलु भौतिकेषु ॥ ५७ ॥

सेति । भवतः सकाशात् सा इयं धेनुः मोचयितुं न्याय्या युक्ता किं० प्रकारेण आत्मनः शरीरस्य दानरूपेण निष्क्रयेण एवंसति तव पारणा निष्फला न भवेत् पुनः वशिष्ठस्य क्रियार्थः क्रियाप्रयोजनं लुप्तं न भवेत् ॥ ५५ ॥ भवेति । रक्ष्यं वस्तु विनाश्य नियोक्तुः वशिष्ठस्य अग्रे अक्षतेन मया स्थातुं न शक्यते इति भवान् अवैति जानाति किं० भवान् पराधीनः यस्माद्धेतोः तव देवदारुवृक्षे महान् यत्नः ॥ ५६ ॥ किमिति । तव अहं अवध्योयदि मतः संमतः तदा मम यशोरूपे शरीरे दयालुर्भव मत्सदृशानां जनानां पिण्डेषु शरीरेषु अनास्था अस्थैर्य्यनिश्चयोवर्त्तते किं० शरीरेषु एकान्तेन निश्चयेन विनाशिषु पु० किं० भौतिकेषु पृथिव्यादिभिः पञ्चभिर्भूतैर्निर्म्मितेषु ॥ ५७ ॥